

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucurosi de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

220 KTB

Botezul Domnului.

„Tu ești Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit.” Ce minunate cuvinte sunt cuvintele aceste dumnezeiești! Unul Dumnezeu, care este în trei persoane, s'a manifestat la botezul Domnului, ca să ne dea nouă, oamenilor, nădejdea unei răscumpărări din sclavia păcatului. Răscumpărătorul, Jerifa, Fiul era botezat, de Sf. Ioan Botezătorul, Spiritul Sfânt în forma porumbului era deasupra Lui și din cerurile deschise erau auzite cuvintele cele mai sfinte, care răsunau vreodată în lume, cuvintele Tatălui, confirmând ce au spus profeții, îngerul Gavril, Elisabeta și Simeon. Confirmând că Isus este Fiul, a doua persoană dumnezeiască și bunăvoința Tatălui numai prin El se acordă omului.

Fără Isus nu se poate

mântui nici un suflet. El ne-a creat Sf. Taină a Botezului, a Mărturisirii și mai ales a Euharistiei, ca să ne putem apropia cât mai strâns de El și pe care Taine a le refuza, ar însemna nebunia cea mai mare, nebunia aducătoare de moarte.

Fiindcă Tatăl în Isus a „binevoit” iar El a luat asupra-și, ca urmarea acestei bunăvoințe, toate chinurile unei vieți omenești, dintre cele trei persoane dumnezeiești oarecum El ni se pare mai aproape de noi. Și așa trebuie să fie! El trebuie să fie centrul vieții noastre sufletești, centrul cugetelor noastre spre care tind toate sentimentele și întreaga voința noastră. Pentru El, care n'a ezitat ca să se umilească pentru noi, să devină cel mai sărac dintre copii, să se lase botezat El, Dumnezeu, de un om, care oricât era de sfânt era totuși numai o

creatură, trebuie să fim capabili a suferi orice umilință. Lui, care cu prețul vieții sale a mântuit sufletul nostru, trebuie să ne dăruim viața. Pentru El, care a murit pentru noi, trebuie să fim gata a muri în fiecare moment.

Fără Isus suntem morți înainte de a muri. Fără El suntem pomi neroditori și crengi uscate. Fără mângâierea Lui, rămânem întristați pe vecie. Absența lui din mijlocul nostru este cel mai mare rău posibil. Dacă nu-l avem pe El, n'are nici nu scop viața noastră, care devine o călătorie fără perspectiva sosirii.

Fără bunăvoința Tatălui suntem pierduți și bunăvoința Tatălui numai în Isus este concentrată, deaceia nu avem viață decât în Isus. Să-l rugăm pe El să ne ajute, ca acest adevăr să nu-l pierdem niciodată din vedere. Căci numai lui i s'a spus:

„Tu ești Fiul meu cel iubit întru care bine am voit.”

I. B.

Se caută misionari !

Undeva am citit despre un student altcum foarte sânguinos, însă mărginit la minte, care, cele memorizate de cu seară, când era a douazi întrebat de profesor le uitase cu totul, era botă, — totuși ca să se afirme în public de student eminent și cu oareșcare trecere înaintea domnișoarelor, replica celor ce-l întrebau: cum merge cu studiile? — Foarte bine, progresez, însă mereu trebuie să iau dela capăt.

Aceasta întâmplare hazlie îmi revine în minte, când în „Universul“ din 29 Dec. a. c. citesc: „Episcopia Clujului are nevoie de câțiva preoți licențiați în teologie, cari să facă misionarism și să organizeze parohiile trecute dela uniți în ținutul Maramureșului, unde vor putea să-și înceapă activitatea.“

N'am voit a da crezare ochilor, că oare bine citesc! La prima impresie am cugetat că se organizează echipe de misionari temeinic pregătite, pentru încreștinarea popoarelor barbare din Congo, ori Madagascar, — ori poate se organizează în mod serios combaterea sectelor stiliste, adventiste și miocenichiste din Besarabia, Moldova și din eparhiile Dunării de jos etc. prin trimiterea misionarilor erudiți în aceste ținuturi primejduite din punct de vedere dogmatic, moral și național, însă m'am înșelat.

Se caută misionari licențiați pentru sârmanul Maramureș,

pentru Țara lui Bogdan și Dragoș Vodă, deoarece toată primejdia vine din Maramureș, dela Maramureș depinde trăinicia, fericirea și prosperarea ortodoxismului și vitalitatea neamului nostru.

Foarte bine! Am însă o modestă întrebare: Cum stăm cu cvalificația, erudiția și activitatea misionară de până acuma a clerului ortodox din Maramureș? Cum stăm cu organizarea parohiilor? Acest cler ortodox acuma nu corespunde chemării sale? Până acuma a fost bun? Și apoi de ce s'a trâmbițat „orbi et urbi,“ că atâtea și atâtea parohii ortodoxe s'au organizat în Maramureș? Pentru ce s'a dăruit din vistieria Țării noastre atâtea milioane pentru propagandă ortodoxă, pentru susținerea și subvenționarea clerului și s'au donat păduri pentru edificarea bisericilor etc, — iar noi, sârmanii de preoți uniți și credincioșii noștri, n'am fost învredniciți de a primi „nici sfărămăturile, ce au căzut de pe masa domnilor noștri,“ deși noi încă avem drept a pretinde ajutoare și nu milă din avutul nostru strămoșesc!

Așa dară, o luăm dela început! Bine! Noi, preoții români uniți și harnicul nostru popor gr. cal. român din Maramureș, peste cari de veacuri au trecut multe primejdii și ispite, — cu frățescă bucurie așteptăm sosirea preoților ortodocși licențiați în teologie. Vom avea cu cine serios dis-

cuta dogmele de credință și cele referitoare la morala preoților și a credincioșilor. Cu oameni erudiți poți discuta deoarece trebuie să aibă idealuri, convingeri.

Sub durata alor 15 ani, cu forța ni s'au luat biserici, păminte parohiale, școli confesionale; preoții noștri au fost amenințați cu revolvere, credincioșii noștri au fost momiți, de a se mări numărul prozelitismului, a se cununa fără treceri legale de către preoții ortodocși, deși acești credincioși erau împedecați cu impedimente canonice dărâmbitoare. E timpul a se stabili legalitatea în toate afacerile bisericești ca „bâznogii“ să nu mai vagabondeze noaptea pe la căsile oamenilor, primejduindu-le moralitatea și avutul lor.

La Nașterea Domnului cu toții am intonat cu glas de bucurie: „Pe pământ pace și între oameni bunăînvoire.“

Omul și creștinul pașnic numai bine face, bunăvoința produce inimă curată și armonie. Aceasta o dorim și o așteptăm dela cei ce voiesc a ne înțelege. Fraților noștri preoți și scumpulor noștri credincioși din Maramureș, cari se luptă cu multe mizerii, necazuri, suferințe, ispite și amenințări, le adresez cuvintele unui evlavios creștin catolic, care la cuvintele unui poet că: „mare inconveniență este trandafirului de a fi înmărcat cu spini“ — i-a răspuns: „Să dăm mulțumită bunului Dumnezeu, că a permis spinilor să producă trandafiri.“

An Nou fericit!

protopop **Dariu Vlad.**

Sfânta Mica Tereza de Pruncul Isus.

Plimbându-se cu tata.

Pentru ce ? întrebă Tereza.

(Traducere)

Tereza se ducea cu tatăl său la plimbare aproape în fiecare zi, după amiază. Nimic nu era mai încântător pentru ochi decât să vezi trecând acest tată bătrân cu mica sa blondină de mână.

Intr'o zi, niște străini, întâlnindu-i, rămaseră în loc, uitându-se la ea, admirându-o cu glas tare, Domnul Martin le făcu semn să tacă ; nu-i plăcea ca copila sa să audă astfel de elogii, căci o creștea așa încât să nu știe nimic despre farmecul ei personal.

În timpul acestor plimbări, mica Tereza și tatăl său nu uitau să viziteze Sf. Sacrament, intrând când într'o biserică, când într'alta, dar locuitorilor din Lisieux le era ușor să afle unde . . .

— Râdeți, nu-i așa ? și vă bateți capul cum de puteau afla . . . O, foarte simplu . . . Plimbările despre care vă vorbesc nu se făceau numai în doi, ci în trei.

— În trei ?

— Da, uite cum ; un splendid câne de vânătoare alb, îi întovărășia, când trecându-le înainte, când rămânând în urmă. Frumosul câne purta numele de Tom ; era cu totul devotat, viteaz ca un leu și stilizat ca un groom.

Intrau în biserică, domnul

și domnișoara ? Să nu credeți că Tom intra și el, deși ușa bisericii sta deschisă în lături, fiind vară. El știa că biserica nu-i pentru câni — ci aștepta, cu supunere, afară pe peron. Când îi părea că vizita ține mult, dădea câteva târcoale prin împrejurimi, apoi iar se întorcea la post. Iar când stăpânii se hotărâu să iasă, ce sărituri de bucurie pe el. Cum mai juca înaintea lor ! Pricepeți acumă, că cu o astfel de sentinelă le era ușor trecătorilor să știe cumcă dl. Martin și „regina sa” erau la Sf. Iacob sau la Sf. Petre sau la capela Carmelului sau în altă parte.

Dar ce-i spunea oare bunului Dumnezeu, amabila noastră sfântă, în vremea vizitei ? Ce, decât ceea ce-i venea în chip cu totul firesc din inimă ? „Doamne, te iubesc, vreau să te iubesc pentru aceia care nu te iubesc ; vreau să-ți fiu totdeauna credincioasă și să te mângâi de uitarea atâtor copilași cari nu se gândesc la tine.”

Poate vă întrebați că de unde Tereza a învățat acestea ? — Frivind și întrebând pe tatăl său ; în tot lungul drumului întrebările nu mai secau :

„Tată, ce spui tu bunului Dumnezeu, când te duci să-l vezi ? Pe cine ai salutat adinearea ? N'am văzut pe nimeni.”

Și tatăl său îi repeta cele ce zisese lui Isus, prezent în tabernacol. El îi lămurea că din respect pentru sf. Euharistie, saluta întotdeauna când trecea prin fața ușilor unei biserici ; de asemenea când trecea pe lângă un calvar spre a aduce omagiu patimii Domnului nostru ; însfârșit pe preoți când îi întâlnea din cauza caracterului lor sacru.

Tereza așa de pioasă, admira conduita tatălui său.

Și urmând alt subiect :

„Pentru ce tată, zici Mariei să plătească negustorilor numai decât ?

— Mica mea regină, nu trebuie să trăim pe socoteala altora : e o nedreptate să-l punem la lucru pe aproapele nostru, fără să ne îngrijim de retribuția ce i-o datorăm. Ascultă o istorie adevărată, dar foarte tristă :

„O sârmană văduvă cu patru copii dintre care cel mai mic de abia doi ani, lucra zi și noapte ca modistă spre a câștiga pâinea familiei. Dar doamnele cele mari plătesc rău, ba chiar mai multe nu plătesc deloc. Se ducea de câte două, trei ori în aceeaș casă după bani, dar degeaba.

Cum ea era conștiincioasă și voia să-și achite proprii ei furnizori, veni o zi când nu se mai găsi nimic de mâncat în casă, ci micuții se culcară fără să cinceze. Vreme de mai multe luni dăinui o grozavă mizerie. Apoi nenorocita femeie se stinse, lăsând pe cei patru copilași orfani în voia Providenței.

În timpul acestei povestiri, Tereza își plecase capul, plânge..

— Tată, zise dânsa, cu un ton plin de grijă, ce ar trebui să facem, ca așa ceva să nu se mai întâmple ?

— Ce-ar trebui ? Să ne amintim de cuvintele lui Tobia către fiul său ; cuvinte cari m'au impresionat chiar din tinerețe : „Adă-ți aminte că lucrătorul își merită plata ; să nu treacă nici o noapte până ce nu-l plătești.” Atunci, amabila copilă, uitându-se cu admirație la tatăl său zise : „O tată, dacă oamenii cei mari ai guvernului te-ar cunoaște, te-ar face rege și niciodată Franța n'ar fi fost mai fericită, dar prefer să nu te cunoască, pentru că ai fi nenorocit, deoarece aceasta e soarta tuturor regilor.

Acest elan de entuziasm fu urmat de tăcere. Apoi tereza zise : „Pentruce, tată, te duci în toate zilele la liturghia de 6 diminește, când ai putea să te duci și mai târziu ?

— Fără îndoială, că aș putea, mica mea Tereză, dar spun drept că-mi place mai mult liturghia aceea, pântrucă acolo mă aflu în tovărășia săracilor.

— Pentru ce zici tu „liturghia săracilor ?

— Pentru că-i singura la care pot să ia parte servitorii și lucrătorii, mai târziu nu sunt liberi. Și mai am un motiv pe care am să-ți-l mărturisesc cași unei fete mari : să fac penitență. Căci pocăința expiază nu numai păcatele noastre, ci și pe ale ce-

lor răi, a căror suflet e negru, numai sacrificându-ne pentru ei, am putea să le aleim sufletul.

Tereza rămase pe gânduri. Înțelesese bine, că cineva făcând practică (sacrificii) se corecta de defectele proprii, oferind sacrificii micului Isus, dar cum aceeaș practică putea să mântuie pe păcătoși, redându-le nevinovăția cea dintâi ? . . . În clipa aceasta, mica Tereza și cu tatăl său se găseau la cotitura unui drum, în dreptul unei gârle frumoase peste care era o navală de nuferi. Deodată tresări : Cineva se dăduse afund, făcând un sgomoi îngrozitor.

— Ce e ? Zise micuța. În aceeaș clipă zări printre flori capul lui Tom. Domnul Martin râzând își șueră cănele care veni repede râurind de apă.

— Iacă te-ai făcut frumos, scumpul meu Tom, zise Tereza, stai liniștit acuma și nu te scutura prea aproape de noi ! Deabia spuse cuvintele acestea și Tom se și dădea dea dura prin colbul drumului. Într-o clipă se făcuse de necunoscut ; semăna cu un motol de glod.

— Cât îi de urît, strigă Tereza.

— Da, cum nu se mai poate și Victoria va trebui să-i facă o faimoasă toaletă la întoarcere. Vezi, mica mea regină, e icoana unui suflet ce s'a întinai în glodul păcatului și care are nevoie de ajutorul unei mâni caritabile.

În vremea aceasta ajunseră

acasă, la Guissonnets. Tereza mersese mult și vorbise mult ; îi era tare sete.

— „Paulino, zise dânsa soarei sale de îndată ce puse piciorul pe pragul ușii, dacă ai ști cât mi-i de sete !

Și aceasta îi și zise fără să știe despre cele ce auzise micuța :

„Dacă ai putea să te lipsești pentru mântuirea unui păcătos ?”

Era momentul de a pune în practică ceea ce înțelesese.

„Da, Paulino, răspunse copila fără să ezite, însă suspinând din adânc — lucru care revela mărimea sacrificiului.

După câte-va clipe, Paulina, pe care mortificarea „fetii sale” o costa mai mult decât de-ar fi făcut-o ea singură, îi aduse o băutură răcoritoare. Tereza nu știa ce să facă, se temea că nu va putea să salveze pe păcătos. „Micuța sa memă” îi spuse că după ce a avut meritul sacrificiului acceptat, ea avea să-l capete și pe acela al ascultării și că aceste două merite vor salva fără îndoială nu numai pe un păcătos, ci pe doi.

O. C.

Calendar săptămânal.

6 — 12 Ianuarie 1935.

Catav. dela Botezul Domnului.

CÂNT. III. „Domnul cela ce dă tărie împăraților noștri, și înalță cornul unșilor săi, din fecioară s'a născut, și vine la botez. Deci credincioșii să strigăm : nu este sfânt ca Dumnezeu nostru și nu este drept fără numai tu Doamne.”

Troparele Sărbătorii

TROP. VERS I. „În Iordan botezându-te tu Doamne, închinarea Treimii s'a arătat, că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe tine numindu-te și Spiritul Sfânt în chip de porumb a adevărit întărirea cuvântului. Cela ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, mărire Ție.”

6. Duminecă Botezul Domnului

ap. Tit 2. 11 Evg. Mat. 3, 13.

7. Luni Sf. Ioan Botezătorul

8. Marți C. Domnica

9. Mercuri M. Polieuct † 259

10. Joi P. Grigore al Missei

11. Vineri C. Teodosie † 529

12. Sâmbătă Tațiana

